

WINTER

/MOUNT COACH WATERVALKLIMMEN

Omdat een beetje sneeuw niet koud genoeg is voor een echte alpinist, jaagde Mount Coach Academy haar jonge snaken in februari naar het Oostenrijkse Tirol. Niet om er te leren jodelen, schnaps te drinken en alpenhoorns te laten schallen – of dat was toch niet de voornaamste reden – maar vooral om er de bevroren watervallen op te zoeken, te bestuderen en te overheersten.

Nür wann es eis- und eiskalt ist

ACADEMY IN TIROL

"Een alpiene beklimming met een laagje ijs tijdens de zomerstage" en "een namiddag drytoolen bij de Bergpallietiers in Buggenhout". Die twee dingen vatten onze ervaring met ijsbijlen zowat samen, voordat we in onze geliefde Mount Coachbus stapten. Een bonte verzameling aan 'quarks' en 'nomics', van twintig jaar oud tot splinternieuw, lagen in de kofferruimte te smachten naar een temperatuur onder het vriespunt. Wij, weliswaar voorzien van genoeg lagen en handschoenen om ook de volgende Mount Coach Academy lichtenen warm te houden, smachten mee. Een eerste telefoontje met de Oostenrijkse gids Stefan Zangerl was echter al een ruwe start. "Servus!", schal zijn stem vrolijk door onze auto, "Ich packe noch und wird bei etwa neun-zehn Uhr ankommen. Ich lebe nur einen Steinwurf von Imst also keine Sorge, wir sehen uns dort!" Of dat denken ik en Google Translate toch dat hij zei, want ons Duits was om het licht uit te drukken "roestig". Het zou een reis met Jean-Marie-Duits, Allo-Allo-Engels en ter plekke geïmproviseerde gebarentaal worden..

OFF TO A ROUGH START

De eerste dag leidde Stefan ons tot aan Taschachschlucht in Pitztal. Al klinkt het alsof onze gids hier nog gauw met de natte vinger een naam voor verzond, de aangeraden topo-site www.climbers-paradise.com schrijft het exact hetzelfde. Op deze ietwat gemakkelijke - en daarom razend populaire - ijswand zetten wij onze eerste stapjes op het ijs. Een ijsvijs draaien met links en rechts, heupen naar voor, in een driehoek stappen en idem met de ijsbijlen, ... Het ging tamelijk vlot. Zonder ijsbijlen daarentegen - een goede oefening om het correct stampen en staan met crampons te trainen - was andere koek. Zodra de ijswand voldoende overmeesterd of zelfs haast platgelopen was, ronden wij onze eerste dag voldaan af.

Toch was dit niet voldoende training. "Ein bisschen kunnen bewegen auf ein bevroren muurken, das ist allemaalt gut und wel", moet Stefan ongeveer gedacht hebben, "maar het gevoel met de ijsbijlen kan nog beter". Die Oostenrijkse gedachte, gecombineerd met het feit dat het aantal voor beginners veilige ijswatervallen door het warme weer beperkt was, stuurde ons op de tweede dag naar "Kitsgarten-Schlucht". Niet voor de ijswand die we links lieten liggen en die later op de dag nog met het warme weer naar beneden zou storten, maar voor enkele mooie drytoolroutes. Een randje van twee millimeter lijkt voldoende om de bijl op te schikken, een barstje van al even breed wordt met een juiste draai aan de bijl plots een ideale klimgreep. Onze crampons zien danig af van ons beginnersgeschuifvel, maar oefening baart kunst. Na de nodige voorstelling standenbouw op een overgebleven stukje ijs om de dag af te sluiten, smachten we al terug naar het hemelse gevoel van onderkoeling en halfbevroren vingers. Tijd voor een nieuw ijswandje, dus.

We trekken de dag erop richting Ochsengarten. Niet zozeer voor het ijsklimmen gekend, maar daar zit het grote voordeel van een lokale gids. Een stevige instijg later wagen we ons hemels afgezonderd van de ijsklimmende massa aan onze eerste multipitch op ijs. De standenbouw die er de dag ervoor werd ingedrield, komt al meteen van pas. Het gevoel van aan een grote ijspegel te hangen? Dat valt in onze eerst klimpasjes zonder twijfel nog op. Maar aangezien onze "Führer ohne Seil" ons echter als een dartele ijsbergbok voorbij huppelt, kunnen ook wij niet anders dan ten volle op onze ijsvijzen en nieuwe technieken vertrouwen.

De dag erna trekken we vol goede moed naar een andere verborgen waterval in Ochsengarten. "Verborgen" mogen we zeer letterlijk nemen, want de stevige mist en sneeuw maken dat we haast geen hand voor ogen zien. Het is dan ook pas in de laatste tien meter van onze aanloop dat we zien dat de waterval al de natuurlijke habitat vormt van een zestal andere klimmers. "First come, first served", dus wij druipen af en schaven in het hotel met een leerrijke presentatie van Stefan onze lawinekunde bij.

HOOGMOED KOMT VOOR DE VAL

Onze droevige gezichtjes, nog duf en beteuterd van een dagje thuisblijven, laten Stefan niet koud. Hij haalt op donderdag het onderste uit de kan en leidt ons de dag erna tot een van zijn geheime en koudste plekjes. Een waterval bij het dorpje Rofen, een dorp zelfs nog voorbij Sölden, in het verste uiteinde van het dal. Een prachtige rappel over de witbevoren en wondermooie waterval doet onze vingers en tenen al jeuken. Al sluipt daar stiekem ook de vrees bij: "moeten wij dit stuk straks terug omhoog?" We laten wijselijk een touw hangen om die laatste klim - die toch een gradatie W5 draagt en aldus een tikje moeilijker is dan de W3-W4's die wat meer links liggen - veilig toprope te kunnen doen. Die prachtige mogelijkheden wat verderop worden echter als ware leadclimbers uitgetest en goedgekeurd. Standenbouw, zekertechnieken en abalakovs, alles wordt geoefend en gedrild tijdens het - niet te vergeten! - zienderogen genieten van de prachtige klim.

En plots is het al vrijdag, seg. We rijden weer in dezelfde voor topo's verborgen richting en houden halt aan een waterval nabij het dorpje Vent. De laatste volledige dag klimmen voor we 's zaterdags aan de terugrit zullen beginnen. "Als er dus nog iets kan mislopen, dan is het vandaag he! Hahaha!", lachen we. "Malte Mount Coachers die we zijn." En toch leren we - of vooral ik - een wijze les: laat je niet leiden door trots. De armen, moe van een week ijsklimmen, verzuren in mijn eerste voorklim op een tiental meter boven de grond. Maar opgeven? Nooit! Jamais! Dat staat niet in het woordenboek! Tot ik merk dat ik geen vinger meer kan lossen, want dan zou dat hand en meteen ook het andere hand, het opgeven. Een ijsvijs draaien? Tja, da's dan niet echt een optie... Nog gauw een setje in de bijl klikken om daar het touw op te laten blokkeren? De enige mogelijke redding. Op elke mogelijke manier "in rust hangend" probeer ik mijn linkse hand te lossen. Mijn rechtse hand kreunt en kraakt, dus geen optie. Ik verschuif mijn evenwicht naar mijn linkerhand en open het

rechtse, maar ook het linkse hand geeft het op. Geen tijd meer om de bijl terug vast te grijpen en ik stort de ondiepe dieperik in. Dat ene plekje waar het ijs toch niet van de opperste kwaliteit was, blijkt exact die plek te zijn waar mijn laatste ijsvijs zat ingedraaid. De voorlaatste houdt gelukkig beter en met een mooie zwaai smak ik tegen het ijs op een kleine twee meter boven de grond. "Alles ok", zeg ik terwijl ik me uit mijn ongemakkelijke positie worstel en ik zie de bleke gezichten van kompanen en gids. Ik bewonder en bedank mijn gebarsten helm, aanschouw de ijsbijlen die meters boven me in het ijs zijn achtergebleven en besluit dat de val misschien toch iets zwaarder was dan ik in die luttel seconden had gevat. Jozua werkt met glans mijn mislukte voorklim af en bouwt boven een toprope standplaats. De rest van de dag werken we in toprope nog aan onze ijsklimmers, de ervaring die je opdoet door te klimmen, klimmen, klimmen. Maar een voorklim zit er niet meer in.

THE COOL DOWN

's Zaterdags halen we de schade van 's woensdags in door op die gemakkelijke waterval in Ochsegarten nog een rustige multipitch te doen. Een babbeltje met Duitse klimmers hier, een jodeltje of een olijk gilletje daar en wij ronden onze Oostenrijkse klimweek af. Toegegeven, veel hoger dan 40 of misschien 50 meter zijn onze watervallen helaas niet gegaan. We zouden dus het warme weer kunnen vervloeken of alsnog kunnen besluiten dat het een fijne en leerrijke klimstage was. "Een gekregen waterval kijk je niet in de ijspegel". Of "we klimmen met de bijlen die we hebben". Of "waar een waterval is, is een klim".

Volledig voldaan van deze ijsklimstage? Gho, het mag altijd langer, harder, zwaarder, kouder, spectaculairder, ... Maar zijn we frostbitten by ice climbing? Reken maar van yes. ▲

